

Camellia

ชายา
ต้อง
น้อย
ยอดเขียวน
การค้ำ
10
农门小王妃

บทที่ 401 สัมผัส

หรวนหมิงจื่อค่อย ๆ นึกย้อนกลับไป ดูเหมือนว่าจะ
เป็นเช่นนั้นจริงๆ

คงจะเป็นเหมือนกับสาวใช้ที่รวบรวมขึ้นเมื่อครั้งนี้น่าจะยัง
ไม่ได้มีชั้นอะไร เสื้อผ้าบนร่างกายก็ยังมีฝุ่นสกปรกเล็กน้อย

หรวนหมิงจื่อแอบถอนหายใจเจิบๆ ตระกูลที่ร่ำรวยจาก
เมืองหลวงช่างแตกต่าง มีกฎอันเข้มงวดถึงปานนี้ แม้แต่เสื้อผ้า
ของสาวใช้ก็มีกฎด้วย

เมื่อเห็นท่าทางการคิดวิเคราะห์ของหรวนหมิงจื่อ
สาวรับใช้ตัวน้อยก็ประหม่าจนแทบจะร้องให้ “ป่าว...ป่าว...”

หรวนหมิงจื่อคลุมเสื้อคลุมรอบตนเองอีกครั้ง หัวเราะ
น้อยๆ “ไม่เป็นไร เจ้านำทางไปเถิด”

สาวใช้ตัวน้อยกลัวเหวินรู้สึกโล่งใจจากสถานการณ์
ตึงเครียดเมื่อครู๋ นางมองหรวนหมิงจื่อด้วยความซาบซึ้ง รีบ
นำทางให้หรวนหมิงจื่อ

เห็นได้ชัดว่าสาวใช้ตัวน้อยคนนี้น่าสงสารประหม่า แม้ว่า
นางจะแนะนำทิวทัศน์โดยรอบให้หรวนหมิงจื่อฟังด้วยเสียงอัน
เบาบางตลอดทางก็ตาม แต่การพูดนั้นก็สะดุด ตะกุกตะกัก
ยิ่งพูดก็ยิ่งดูประหม่า ยิ่งประหม่าก็ยิ่งแย่งลง จนสุดท้ายก็มีท่าที
คล้ายจะร้องไห้

หรวนหมิงจื่อไม่ได้พูดอะไรมากนัก แม้ว่านางจะไม่ได้ถือ
สาอะไร แต่สาวใช้ตัวน้อยคนนี้เป็นคนของจวนหนิงซีโหว่ ใน
วันหน้าไม่แน่ว่าจะต้องต้อนรับแขกคนอื่น ๆ อีก เตียวก็คงจะชิน
เอง

ในฐานะที่เป็นสาวใช้ชั้นสาม ความสามารถทางด้านนี้ยัง
สามารถฝึกฝนได้อีกมาก

จนกระทั่งลงมาจากทางเดินตรงนั้น สาวใช้ตัวน้อยก็
คล้ายจะถอนหายใจด้วยความโล่งอกเอือกหนึ่ง เหงื่อบน
หน้าผากแทบจะไหลลงมายู่รอบร่อ

หรวนหมิงจือกล่าวอย่างจริงใจกลับไป “ลำบากเจ้าแล้ว”

สาวใช้ตัวน้อยล้วยเหวินกล่าวอย่างตื่นตระหนก “ที่ใดกัน
เจ้าคะแม่นางหรวน! เป็นป่าว...ป่าวเองที่ยังฝึกไม่คล่องเจ้าคะ”

หรวนหมิงจือยิ้มเล็กน้อย ไม่ได้พูดอะไร

เมื่อเดินทางทางเดินในสวนจำลองที่เป็นทางเดินป่าภูเขา
ทึบเส้นหนึ่ง เนื่องจากเป็นฤดูหนาว กอปรกับหลายวันนี้มีหิมะ
ตก คนดูแลสวนจึงตกแต่งหิมะบนกิ่งไม้อย่างแยบยลให้เป็น
เหมือนพวงดอกไม้ พอเดินไปตามทางก็ราวกับได้เดินอยู่ใต้
ดอกไม้แม่น้ำแข็งในอาณาจักรน้ำแข็งอย่างไรอย่างนั้น

หลังจากผ่านเส้นทางป่าทึบนี้ไป ทางข้างหน้าก็แยก
ออกเป็นสามทางแยก

ล้วยเหวินหยุดเดินชั่วขณะบริเวณสามแยก จากนั้นก็หัน
ไปยังถนนทางซ้ายเส้นนั้น

หรวนหมิงจือขมวดคิ้วเล็กน้อย เรียกล้วยเหวิน “ข้าก่อน
นำทางผิดแล้วหรือไม่”

ความจำของนางนั้นดีเลิศ ครั้งที่แล้วที่มาห้องหนังสือของท่านโหว เห็นได้ชัดว่าเป็นทางขวา

ลั่วเหวินซึ่งเป็นผู้นำทางอยู่ข้างหน้าก็หยุดลงเล็กน้อย พร้อมกับหันกลับมาทางหรวนหมิงจื่อ ยิ้มอย่างแกล้งไม่เป็นธรรมชาติ “...แม่นางหรวน ท่านโหวและคนอื่นๆ กำลังคุยธุระกันอยู่ ดังนั้น...จึงให้ท่านไปรออยู่ที่เรือนข้างๆ ก่อนเจ้าค่ะ”

องครักษ์เผ่ายามที่มารายงานก่อนหน้านี้ก็พูดเช่นนั้นเช่นกัน

หรวนหมิงจื่อพยักหน้า “ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง” จากนั้นก็ไม่ได้พูดอะไรอีก เดินตามลั่วเหวินไปยังถนนทางซ้ายแคบๆ นั้น

ทางเดินแคบนี้ถูกปัดด้วยหินกรวดทั้งสองข้างทาง เส้นทางคดเคี้ยวนำไปสู่สถานที่อันเงียบสงบ ใช้เวลาเพียงไม่นานก็มาถึงเรือนเล็ก ๆ

ในเรือนเล็ก ๆ แห่งนี้แทนที่จะปลูกต้นไม้ถึงหรือทับทิมซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่คนทั่วไปและต้นไม้ที่มีความหมายอื่นๆ แต่กลับปลูกต้นไม้ไทรขนาดใหญ่เอาไว้แทน เนื่องจากเป็นฤดูหนาว ใบไม้

ส่วนใหญ่จึงร่วงหล่นลงมาไม่น้อย กิ่งก้านปกคลุมด้วยหิมะที่
โปรยปรายลงมา เมื่อมองแวบแรก คล้ายเป็นหลังคาหิมะ

หรวนหมิงจื่อหยุดชะงักไปเล็กน้อย

เมื่อเห็นต้นไม้ นางก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึงเรือนหลักของ
ตระกูลเจิงทางโน้น คุณน้ำที่สภาพบิดเบี้ยวซับซ้อนเช่นนั้น

หรวนหมิงจื่อหยุดที่หน้าประตูโค้งของเรือนเล็กครู่หนึ่ง
จากนั้นจึงค่อยๆ ก้าวเข้าไปในเรือนเล็กนั้น

เรือนเล็กนี้เรียบง่ายเป็นอย่างมาก นอกจากต้นไม้ไทร
ขนาดใหญ่ที่อยู่ในเรือน ก็ไม่มีพืชสีเขียวอื่นใดอีก บนพื้นดิน
สะอาดมาก ไม่มีใบไม้ร่วงแม้แต่ใบเดียว

ลั่วเหวินเปิดประตูห้องหลักให้หรวนหมิงจื่อ

ในห้องนั้นได้จุดเตาไว้ก่อนแล้ว คลื่นลมอุ่นๆ พัดเข้ามา
ปะทะกับใบหน้าแผ่วเบา

ภายในเตากายานลายสัตว์มงคลที่ฝังด้วยทับทิมมีควัน
หมุ่นเป็นเกลียวลอยวนขึ้นมาจางๆ ทั่วทั้งห้องอบอวลไปด้วย
กลิ่นหอมอันอบอุ่น

ลัวเหวินเชิญหรวนหมิงจื๊อกับอาเจียวให้เข้ามาในห้อง

หรวนหมิงจื๊อทรุดตัวนั่งลง ซ้ำเลื่องมออาเจียวครูหนึ่ง
จากนั้นก็มองเตากำยานลายสัตว์มงคลฝังด้วยทับทิมที่อยู่บน
โต๊ะเล็ก

อาเจียวสายหน้าเล็กน้อยไปทางนางโดยที่ไม่ให้ผู้ใด
สังเกตเห็น

หรวนหมิงจื๊อถึงได้ว่างใจลง

ลัวเหวินนั้นกระตือรือร้นเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง บนโต๊ะถูก
จัดวางไปด้วยผลไม้สด นางถือเข้ามาแล้ววางไว้บนโต๊ะเล็ก
ข้างๆ มือของหรวนหมิงจื๊อ กล่าวด้วยรอยยิ้ม “รบกวนแม่นาง
หรวนรออยู่ที่นี่ก่อนนะเจ้าคะ ท่านลองดูก่อน หากมีสิ่งใดที่ท่าน
ต้องการ ก็สามารถเรียกบ่าวได้เจ้าคะ”

หรวนหมิงจื๊อมองสัมผัสกลมป้อมน่ารักในจานผลไม้ ก่อน
จะหยิบลูกหนึ่งขึ้นมาเล่นในมือ กล่าวด้วยรอยยิ้ม “ไม่ต้องหรอก
นี่ก็ดีมากแล้ว”

นางชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดขึ้นอีกครั้ง “หากแม่นาง
ลัวะ-เหวินมีฐานะอื่นอยู่อีกก็รีบไปทำเถิด พวกข้ารอที่นี่ได้”

แม้ว่าเรือนในจะเจียบสงบเป็นอย่างมาก แต่ในยามนี้จวน
หนึ่งซีโหวเองก็กำลังวางแผนจะย้ายจวน หากมีฐานะอื่นที่ต้องทำ
แล้วไปทำให้ล่าช้าคงไม่ดีเท่าไรนัก

ลัวะเหวินรีบยกบกาย เอ่ยว่า “เช่นนั้นบ่าวขอตัวก่อนนะ
เจ้าคะ หากแม่นางหรวนมี่สิ่งใดจะสั่งกำชับ ก็ตะโกนเรียกได้เลย
เจ้าคะ ในเรือนเล็กนี้ยังมีบ่าวรับใช้อยู่เจ้าคะ”

หรวนมี่จึงตอบรับไปหนึ่งคำ ลัวะเหวินก็ยกบกายแล้ว
จากไป

ในห้องที่เต็มไปด้วยกลิ่นอบอวลของเครื่องหอมยามนี้
เหลือเพียงหรวนมี่จ้องกับอาเจียวสองคน

หรวนมี่จ้องรู้สึกเบื่อเป็นอย่างมาก สัมผัสไม่จำเป็นต้อง
ปกปิดเปลือก นางจึงกินสัมผัสไปหนึ่งลูก รู้สึกว่ารสชาตินั้นไม่เลว
ในขณะที่หยิบลูกที่สองขึ้นมาเล่นอยู่นั้น มือก็หยุดชะงักไป นาง
สังเกตว่ามีบางอย่างไม่ค่อยปกตินัก

นางวางสั้มจืดในมือลงอย่างใจเย็น แล้วหยิบอีกลูกขึ้นมา พลิกอย่างระมัดระวังในมือ ก็ค้นพบบางอย่าง

หรวนหมิงจื้อชะงักไปครู่หนึ่ง ก็หยิบสั้มจืดลูกที่สามขึ้นมา จากนั้นก็หยิบลูกที่สี่ขึ้นมา

แต่ผลลัพธ์ก็ยังเหมือนกับสองลูกก่อนหน้านี้

หรวนหมิงจื้อขมวดคิ้วเล็กน้อย จำได้ว่าก่อนหน้านี้แล้ว-
เหวินได้พูดว่ามีป่าวรับใช้คอยอยู่ที่เรือนเล็ก นางจึงหยุดแล้ว
เปล่งเสียงเรียกไม่ดังนัก “มีผู้ใดอยู่หรือไม่”

ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ

หัวใจของหรวนหมิงจื้อจมดิ่งลง

ทันใดนั้นนางก็ลุกขึ้น เดินเข้าไปใกล้อาเจียว อาเจียวจึง
ถอยเลียงออกไปตามสัญชาตญาณ

หรวนหมิงจื้อผลักอาเจียวกลับไปทีเก้าอี้ วางมือบนแขน
ของเขา ก่อนจะพาดไกวบนหัวไหล่ เป็นท่าทางที่สนิทใกล้ชิดกัน
อย่างยิ่ง

เขาคดทะลึ่ง แม้แต่ไบหน้าไร่อารมณ์เป็นปกติของเขาก็
แปรเปลี่ยนเป็นชะงักไปเล็กน้อย ไบนั่นดูแล้วถึงกับตะลึงงัน
ไปเลยทีเดียว

หรวนหมิงจื้อยังคงเข้าไปใกล้เขา

หูของอาเจียวแดงเถือก ร่างกายก็แข็งทื่อไปหมด

ในทางตรงกันข้าม เขาเองก็ไม่ได้ปฏิเสธหรวนหมิงจื้อแต่
อย่างใด ทำเพียงมองนางเข้ามาใกล้ด้วยอาการแข็งทื่อเท่านั้น

น้ำเสียงและท่าทางเครียดเขม็งจนแทบขาดใจ “เจ้า...”

หรวนหมิงจื้อโน้มตัวเข้าไปใกล้หูของอาเจียวแล้วกระซิบ
ว่า “...ดูออกหรือไม่ว่าในเรือนเล็กตอนนี้มีคนอยู่หรือไม่”

ทั้งร่างของอาเจียวแข็งทื่อจนแทบเป็นหิน หลังจากนั้น
ไม่นาน เขาถึงค่อยพูดออกมาไม่ก็คำผ่านไรรพิน “ในที่นี่ก็มี
สองคน”

ชะงักไปครู่หนึ่ง เขากัดฟันพูดขึ้นมาอีกว่า “เจ้าลุกขึ้นมา
เสีย”

หรวนหมิงจื่อไม่สะทกสะท้าน นางยังคงวางมือบนไหล่ของอาเจียวอยู่เช่นนั้น แล้วขยับไปแนบใบหูของอาเจียว “หากลูกขึ้นมาคุยกันละก็ ข้ากลัวว่าพวกเขาจะได้ยิน...เอาเช่นนั้น ข้าจะรีบพูดให้จบ สัมจิตน์นั้นมีรูเข็มอยู่ แทบจะมองไม่เห็น หากว่าข้าไม่ถือมาเล่นไว้ในมือตลอดเกรงว่าก็คงมองไม่ออกเช่นกัน”

อาเจียวชะงัก แม่ริมฝีปากแน่น เขาหยิบสัมจิตน์ขึ้นมาหนึ่งลูกเจี๊ยบๆ มือหนาสูบไล่เบาๆ

เป็นเช่นที่นางพูดจริงๆ มีรอยรูเข็มเล็กๆ จุดหนึ่ง

รอยรูเข็มเล็กๆ นี่หากไม่ใช่เพราะหรวนหมิงจื่อสังเกตอย่างระมัดระวังและถี่ถ้วน คนธรรมดาก็คงจะเจอได้ยากมาก

สีหน้าที่เดิมทีก็เย็นชาของอาเจียว ยามนี้ก็ยิ่งเย็นชาขึ้นไปอีก

บทที่ 402 ข้ายังไหวอยู่

เมื่อหรวนหมิงจื่อพูดจบ จึงผละออกจากไหล่ของ อาเจียวแล้วกลับมา นั่งที่เดิมราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เหมือนว่าความสนิทสนมเมื่อครั้งนี้เป็นเพียงแค่ภาพลวง-
ตาก็เท่านั้น

ไบหน้าอาเจียวเย็นชากว่าก่อนหน้านี้หลายส่วน

เขาวางสัมผัสที่ถือไว้ในมือก่อนหน้านี้ลงด้วยไบหน้าเย็น
ชา แล้วหยิบสัมผัสอีกลูกออกมาจากจานผลไม้

สัมผัสลูกเล็กนั้นกลมป้อมน่ารัก น่ารักกระจุ่มกระจุ้ม
รูปลักษณะภายนอกสีทองนั้นก็ทำให้คนพึงพอใจ แค่มองก็เพิ่ม
ความอยากอาหารให้ผู้คนได้แล้ว

เพียงแค่มิรุเข็มอยู่จริงๆ

อาเจียวปอกเปลือกของสัมผัสลูกนั้นออกด้วยไบหน้า
เรียบนิ่งแล้วเอาไปดมใกล้ๆ จมูกเบาๆ

คล้ายว่าเขาจะนึกอะไรขึ้นมาได้ ร่างของเขาแข็งทื่อไป
ทั้งร่าง หันไปมองหรวนหมิงจื่อทันควัน “...ข้าจำได้ว่าเมื่อครู่นี้
เจ้ากินไปลูกหนึ่ง”

หรวนหมิงจื่อตอบ “อืม” คำหนึ่ง ไม่สะทกสะท้านใดๆ “ใช่
กินไปลูกหนึ่ง”

อาเจียวขมวดคิ้ว เห็นได้ชัดว่าเขากำลังโกรธมาก ๆ เขา
ลุกขึ้นจากเก้าอี้ทันที ใบหน้าของเขาครึ้มตั้งฝืนบนภูเขาที่กำลัง
จะตกลงมา

หรวนหมิงจื่อตกใจกับการเคลื่อนไหวเช่นนี้ของอาเจียว
จึงรีบคว้าตัวเขาไว้ และกดเสียงให้เบาลงมากที่สุด “นี่ข้าถูกวาง
ยาพิษหรือ...แต่ข้าไม่รู้ลึกถึงความผิดปกติตรงที่ใด พวกเรา
กลับไปหาท่านหมอสิเถิด”

อาเจียวถอนหายใจหนัก ๆ เขาคว่ำแขนของหรวนหมิงจื่อ
เอาไว้ พูดด้วยเสียงแผ่วเบา “...ในสัมผัสนี้ไม่ใช่ยาพิษหรอก”

“ไม่ใช่ยาพิษ” หรวนหมิงจื่อประหลาดใจ

หากไม่ใช่ยาพิษ แล้วเหตุใดอาเจียวถึงได้โมโหมากเพียง
นี้

ริมฝีปากเรียวบางของอาเจียวขยับเล็กน้อย ไม่นานนัก
เขาก็พูดสองสามคำด้วยสีหน้าเรียบเฉย “เป็นยาปลูกกำหนด”

“...” หรวนหมิงจื่อแข็งทื่อไปทั้งร่าง

ยา ยาปลูกกำหนด

นี่นางโดนวางยาปลูกกำหนดหรือ

นางอดไม่ได้ที่จะนึกถึงสภาพอันบ้าคลั่งของโศ้วหาเจ้อ
ตอนที่โดนยาปลูกกำหนด ทั้งร่างก็สั่นสะท้าน

รู้สึกตกใจอยู่บ้าง

“แต่ข้า ตอนที่ข้ากินส้มจี๊ดนี้รสชาติก็ไม่ได้มีอะไรแปลก
เป็นพิเศษ...” หรวนหมิงจื่อสูญเสียความสงบนิ่งเช่นนี้เป็น
ครั้งแรก พร้อมกับกล่าวอย่างตะกุกตะกัก “โดน โดนลงวางยา
ปลูกกำหนดจริง ๆ หรือ”

อาเจียวสูดหายใจเข้าลึกๆ มองไปยังเตากำยานลวดลาย
สัตว์มงคลที่ฝังด้วยทับทิมที่หรวนหมิงจื่อแหวะดูระหว่างเดิน
เข้ามาในห้อง “ในกลิ่นหอมนั้น มีการเพิ่มกลิ่นของเปลือกหอย
เป่าฮื่อเข้าไป”

เขาหยิบส้มจี๊ดบนมือขึ้นมาอีกครั้ง “ส้มจี๊ดนี้ มียา
บางอย่างที่ใช้กระตุ้นอารมณ์ ไร้สีไร้กลิ่น เจ้าเลยชิมไม่รู้รส
เปลือกหอยเป่าฮื่อเป็นวัตถุดิบที่ดีเยี่ยมมาก แต่หากมาผสมเข้า
กับวัตถุดิบของยานี้ จะกระตุ้นฤทธิ์ยาของเปลือกหอยเป่าฮื่ออีก
ชั้นหนึ่ง คือ...กระตุ้นอารมณ์”

หรวนหมิงจื่อร้อง “อ้อ” แล้วก็อดไม่ได้ที่จะเอ่ยต่อว่า
“ใจคนช่างยากแท้ยังถึงจริงๆ ”

ในจานผลไม้ นั้น มีผลไม้ นานาชนิดวางไว้ แต่หากสังเกต
ดูให้ดี ๆ ก็พบว่า การจัดวางในลักษณะนี้เป็นการกระทำที่จง
ใจของผู้ที่อยู่เบื้องหลัง ในบรรดาผลไม้ในนี้ มีเพียงส้มจี๊ดเล็กๆ
เท่านั้นที่เมื่อไปเป็นแขกที่บ้านของผู้อื่นจะไม่ทำให้นิ้วมือเปรอะ
เปื้อนตอนกิน และยากที่จะเปรอะเปื้อนเสื้อผ้าจนทำให้ดูเสีย
มารยาทจนเกินไป

มีสัมผัสเพียงไม่กี่ชนิดเท่านั้นที่สามารถกินหมดได้ง่าย
แม้ว่าพวกเขาจะกินไม่หมด เหลือเพียงแค่หนึ่งหรือสองลูก
สัมผัสที่มีขนาดเล็ก ก็สามารถซ่อนได้ง่ายเช่นกัน หากถูก
คนหยิบไปก็จบแล้ว คนอื่นๆ ล้วนแต่สังเกตไม่ออก

แผนการนี้ เห็นได้ชัดว่ามุ่งมาที่นางกับอาเจียว

หลังจากที่อาเจียวอธิบายให้หรวนหมิงจื่อฟังเสร็จแล้ว จึง
เดินไปที่ประตูตรงนั้น

อย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด ประตูก็ถูกคล้องเอาไว้ด้วย

อาเจียวหัวเราะเสียงเย็น แล้วหลับตาลง

เมื่อครูที่หรวนหมิงจื่อเดินเข้ามาใกล้ เขาก็สังเกตเห็น
แล้วว่า มีคนหยุดอยู่นอกประตูด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ กล้าๆ
กลัวๆ คล้ายไม่กล้าลงมือทำอยู่พักหนึ่ง

คงกำลังคล้องประตูตอนนั้น

หรวนหมิงจื่อเดินเข้ามาจากทางด้านหลังของอาเจียว
จ้องเขาที่หยุดอยู่หน้าประตู แล้วนางก็เข้าใจในทันที “...ลงกลอน
หรือ”

อาเจียวพยักหน้า มื่อยังคงจับประตุ เหมือนต้องการฟัง
ประตุด้วยแรงที่มีในครั้งเดียว

หรวนหมิงจื่อห้ามอาเจียวเอาไว้ จากนั้นก็ขมวดคิ้ว
“...เหมือนว่าข้าจะเริ่มรู้สึกแล้ว แต่ว่ายังควบคุมได้อยู่”

ลึกๆ ในร่างกายของนาง รวากับถูกจุดด้วยไฟขึ้นมาซ้ๆ
ทำให้ความรู้สึกนึกคิดนั้นเริ่มอ่อนลงและเริ่มโหยหามากขึ้น

เมื่ออาเจียวเห็นว่าใบหน้าของหรวนหมิงจื่อเริ่มแดง
ดวงตาก็มีเส้นไหมยักขึ้น หัวใจของเขาเต้นแรงอย่างบ้าคลั่ง

จู่ๆ หรวนหมิงจื่อก็เดินโซเซ

อาเจียวรีบประคองหรวนหมิงจื่อเอาไว้อย่างรวดเร็ว คน
ที่เย็นชาตลอดมา ในยามนี้แม้เสียงจะยังคงเย็นชาเช่นเดิม แต่
หากตั้งใจฟังดีๆ มีความกังวลเจืออยู่เล็กน้อย “เจ้า เป็นอย่างไร
บ้าง”

หรวนหมิงจื่อจับแขนของอาเจียวพยุงประคองไว้ แล้วก็
ส่ายหัวของตนเอง นัยน์ตาเริ่มกลับมาเปล่งประกายอีกครั้ง

“ข้ายังไหว...อาจเพราะกินไปแค่ลูกเดียวแล้วเจอ ปริมาณที่เข้าไปจึงไม่มากนัก”

สิ่งที่สามารถทำให้หลุดพ้นจากอาการนี้ไปได้ ล้วนแต่เป็นการร็งแกลและลวนลามร่างกายทั้งนั้น

แม้ว่าจะเป็นยาปลูกกำหนด แต่ก็ต้องทำตามกฎพื้นฐานนี้!

“ข้ายังไหวอยู่” หรวนหมิงจื่อจับแขนของอาเจียวพยายามทรงตัวให้ตรง แล้วหมุนตัวเดินกลับไป รินชาติถูกทิ้งไว้จนเย็นลงบนผ้าเช็ดหน้า จากนั้นก็ใช้ผ้าเช็ดหน้านั้นซับใบหน้า

อาเจียวชะงัก แล้วไปดูที่ถ้วยชาใบนั้นของตน

เมื่อครู่นี้เขาไม่ได้ดื่ม แต่เมื่อตรวจดูในตอนนี้นี้แล้วปลอดภัย ไม่มียาอยู่ในนั้น

เมื่อหรวนหมิงจื่อเห็นการกระทำของอาเจียว ก็อดไม่ได้ที่จะเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา “หากใส่ยาพิษลงไปในชา จะคุ้มงั้เบาเกินไป และทิ้งร่องรอยเอาไว้ได้ง่าย จึงเลือกใช้เข็มเล็กฉีดเข้าไปในสัมผัสเล็กๆ นี่แทน”

หรวนหมิงจื่ออดไม่ได้ที่จะหัวเราะเบาๆ

อาเจียวจ้องมองนางครู่หนึ่งด้วยแวตาคับซัดแน่น อาจเพราะว่าร่างกายโดนยาปลุกกำหนดแล้ว แต่เดิมนางเองก็มีกิริยาที่ดูราวกับผู้ใหญ่ และยิ่งในตอนนี้นักลับส่งเสริมให้ดูมีเสน่ห์เพิ่มเข้าไปอีกอย่างไม่มีเหตุผล

ผิดคาดที่ในยามนี้จิตใจของนางยังคงมั่นคง ซ้ำยังสามารถสื่อสารกับเขาได้อย่างชัดเจนไม่มีปัญหา

อาเจียวละสายตาทิ้งไป ไม่ได้หันมามองอีก

หรวนหมิงจื่อเดินไปหาอาเจียวอีกครั้ง แต่ปรากฏว่าเมื่อเดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าว ร่างกายก็อ่อนวบลงไปอีกครั้ง

อาเจียวคาดเดาได้เป็นอย่างดี จึงยื่นมือไปรับหรวนหมิงจื่อไว้

หรวนหมิงจื่อซบหน้าบนร่างของอาเจียว นางรู้สึกว่ามันอ่อนแอ ยังคงโดนฤทธิ์ของยาปลุกกำหนดอยู่ เช่นเดียวกับการดื่มไวน์เล็กน้อยเพื่อเพิ่มความกล้าของตัวเอง ยังรู้สึกว่ายามนี้นาง

ได้รับความกล้าบ้าบิ่นเพิ่มขึ้นมาไม่น้อย ถึงขั้นกล้าเอาใบหน้า
แนบชิดบนร่างของอาเจียว

ทั้งร่างของอาเจียวแข็งทื่อไปหมด

หรวนหมิงจื่อชอบอยู่ในอ้อมแขนของอาเจียว แนบชิดกับ
ชายที่อยู่ตรงหน้า น้ำเสียงยังคงนับว่าปกติ เพียงแต่น้ำเสียง
ของนางแต่เดิมก็หวานมากอยู่แล้ว ในเวลานี้กลับมีความสับสน
ยุ่งเหยิงปะปน พังดูมีเสน่ห์จนแทบบ้า “อาเจียว...ข้าจะบอกเจ้า
...”

อาเจียวใช้มือปิดปากของหรวนหมิงจื่อเอาไว้ด้วยใบหน้า
นิ่งเฉย

หากพูดต่อไปละก็ เขาคงจะทนไม่ไหวแล้ว

“ทำอะไรเล่า” หรวนหมิงจื่อที่ถูกปิดปากอยู่นั้นพูดด้วย
เสียงอู้อี้ไม่ชัดเจน นางสายศิระะเล็กน้อย ร่างกายที่โดนยาปลุก
กำหนดทำให้นางเพ้อและไม่มีสติ นางจำเป็นต้องพูดความสนใจ
ของตนเองเพื่อเบี่ยงเบนอาการเหล่านี้ มิเช่นนั้นนางก็ไม่มี
ความมั่นใจพอที่จะต้านทานกับคลื่นยักษ์นี้ได้

ในขณะที่หรวนหมิงจื่อพูด ริมฝีปากที่นุ่มรากับกลีบ
บุปผาก็กระทบกับฝ่ามือของอาเจียว

อาเจียวเอามือของเขาออกแทบจะทันที รวากับว่า
ร่างกายของเขากำลังจะระเบิด

นี่เป็นการทรมานอย่างหนึ่งชัดๆ

หรวนหมิงจื่อพยายามอย่างเต็มที่เพื่อผลักรอกของอา
เจียวและทรงตัวให้นั่นคง นางกระแอมไอน้ำหนึ่ง แล้วพูดเสียง
เบาว่า “...ไม่ใช่ ฟังที่ข้าพูด นี่เป็นเรื่องจริงจิง!”

บทที่ 403 ต่างมากันครบแล้ว

อาเจียวสุดหายใจเข้าลึกอยู่หลายครั้งกว่าจะทำให้ตนเองใจเย็นลงได้

เขามองหรวนหมิงจืดด้วยสายตาเคร่งขรึม “เจ้าว่ามา”

หรวนหมิงจืดตอบเสียงเบา “พวกเราย่าเพิ่งกลับเลย...”

นางยังไม่ทันพูดจบ อาเจียวก็ปฏิเสธอย่างเด็ดขาด “ไม่ได้!”

หรวนหมิงจืดจ้องเขาเขม็งด้วยดวงตากลมโตสีดำราวกับหินแก้วคู่ นั้น

เรียกได้ว่าแต่ไรมาอาเจียว ‘ยอมเชื่อฟังทำตามใจ’ นางทุกอย่างมาตลอด น้อยนักที่จะแข็งข้อเช่นนี้

แต่หรวนหมิงจืดก็รู้ว่าที่เขแข็งข้อในครั้งนี้นับครั้งก่อนนั้นเหมือนกัน ล้วนแต่หวังดีกับนางทั้งสิ้น

หรวนหมิงจื่อไม่ได้โกรธแต่อย่างใด นางรีบพูดแผนการ
ของตนด้วยเสียงอันแผ่วเบาภายในครั้งเดียว

อาเจียวเม้มปากแน่น ท่าทางโมโหอย่างยิ่ง

เพียงแค่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันมานานเพียงนี้ นอกจากตอน
นอนแล้ว ทั้งสองคนนั้นก็แทบจะตัวติดกันอยู่ทุกวัน หรวน-
หมิงจื่อเองก็พอจะมองออกว่ายามนี้ที่อาเจียวโมโหนั้นมีได้โมโห
นางแต่อย่างใด

เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ กดความโมโหที่พลุ่งพล่านในอก
แล้วถามกลับด้วยเสียงเคร่งขรึม “หากว่าเรื่องนี้ เป็นทางฝั่งหนึ่ง-
ซีโหว่ที่จงใจเล่า”

“ไม่หรอก” หรวนหมิงจื่ออธิบายเสียงเบา “หนึ่งซีโหว่กับ
คุณซื่อถึงไม่มีจุดประสงค์ที่จะทำเช่นนี้”

นางถึงขั้นเดาได้ว่าคนที่ทำเรื่องนี้ออกมาได้นั้นเป็นผู้ใด

หม่าโยวหลาน

ทั่วทั้งจวนหนึ่งซีโหว่ ก็มีเพียงนางเท่านั้นที่มีแรงจูงใจนี้
และมีโอกาสที่สามารถวางแผนเช่นนี้ออกมาได้

อาเจียวไม่ได้พูดอะไร

เมื่อครูที่เขาลุดปากถามกลับมานั้น อันที่จริงก็เป็นเพราะความโมโหเข้าครอบงำจึงลุดปากพูดออกมา

แต่การที่หรวนหมิงจืดค่อยๆ อธิบายเช่นนี้ก็ทำให้เขาใจเย็นลงเช่นเดียวกัน

เขาลับตาลงแล้วลืมหายใจอีกครั้งนั้น ส่วนลึกในดวงตายังคงเยือกเย็นเช่นเดิม

...

หนึ่งซีโหวจัดการงานราชการเสร็จเป็นที่เรียบร้อย เมื่อขุนซือถึงที่ช่วยจัดระเบียบเอกสารอยู่ข้างๆ เห็นว่าหนึ่งซีโหวได้ดื่มชาอยู่ตรงนั้นแล้ว จึงเอ่ยเตือนขึ้น “ท่านโหวขอรับ แม่นางหรวนยังรออยู่ที่เรือนเล็กนะขอรับ”

หนึ่งซีโหวพยักหน้า ดื่มสุรากับท่าทางองอาจผึ่งผาย เขาดื่มชารวดเดียวหมดแล้วจึงลุกขึ้น “ไป ไปพบนางกัน”

หนึ่งซีโหวกับขุนซือถึงออกจากห้องหนังสือของเรือนเล็ก เดินตามทางที่ปูด้วยหินกรวดไปทางสามแยกเล็กๆ ทางนั้น

ยามนั้นเองก็เห็นก๊วยไวยรีบวิ่งมาจากระเบียงทางเดินตรงนั้นด้วยท่าทางเร่งรีบ

ครั้นก๊วยไยเห็นว่าหนึ่งซีโหว่กับกุนซื่อถึงจัดการธุระเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไบหน่านางก็ค่อยๆ ขาวซีดขึ้นมา

แม้ว่านางจะรู้ตัวว่าจะต้องถูกลงโทษที่ไปดูน้องสาว รู้ว่าหลังจากที่เจ้านายรู้ว่านางทิ้งแขกเอาไว้จะต้องโกรธแน่นอน ทว่ายามนี้นางดันเจอกับเจ้านายโดยบังเอิญ นอกจากความรู้สึกว่าชีวิตจบสิ้นแล้ว ก็ยังมีความรู้สึกละอายใจและตำหนิตนเองอยู่ลึกๆ

ก๊วยไยย่อตัวคุกเข่าให้หนึ่งซีโหว่กับกุนซื่อถึง แล้วก้มศีรษะคำนับ “บ่าวคำนับท่านโหว่และกุนซื่อถึงเจ้าค่ะ”

หนึ่งซีโหว่ยังไม่เท่าไร แต่กุนซื่อถึงเข้าใจ เขาจึงเบิกตาโพลงขึ้นมา “ก๊วยไย เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร...แล้วแม่นางหรวนเล่า”

เขาสั่งการให้ก๊วยไยไปรับหรวนหมิงจื่อกับองครักษ์ของนาง

เพราะปกติก๊วยโวยทำงานได้น่าเชื่อถือ แต่ไรมาก็เป็น
สาวรับใช้ที่ไวใจได้มาโดยตลอด ดังนั้นเขาจึงวางใจนางเป็น
อย่างมาก

แต่เขากลับคิดไม่ถึงว่าออกจากห้องหนังสือของเรือนเล็ก
นั้นได้ไม่ทันไร ก็เจอกับสาวใช้ที่ทำงานอย่างน่าเชื่อถือที่เขาได้
ชื่นชมอยู่คนเดียวแล้วเร่งรีบกำศีรษะค้ำหน้าเขา

ก๊วยโวยรู้สึกผิดและละอายใจเป็นอย่างยิ่ง นางก็โขกศีรษะ
ลงให้กุนซื่อถึง แม้ว่าจะกลิ้งไม่เข้าคายนั้ไม่ออก ยากที่จะอธิบาย
ความจริงออกมาเพียงใด แต่สุดท้ายก็พูดความจริงออกมา
“นายท่านถึงเจ้าคะ โปรดลงโทษบ่าวด้วยเถิดเจ้าคะ...น้องสาว
ของบ่าวพลัดตกน้ำ บ่าวร้อนรนใจนัก แม่นางหรวนจึงอนุญาต
ให้บ่าวไปดูน้องสาวเจ้าคะ”

คำพูดนี้ไม่ใช่ว่านางจะพูดให้ตนพ้นความผิดแต่อย่างใด
ถึงอย่างไรหรวนหมิงจื่อก็อนุญาตแล้วจริง ๆ

กุนซื่อถึงเลิกคิ้วขึ้นสูง “ก๊วยชิงพลัดตกน้ำรี แล้วนี่เกิดเรื่อง
ใดขึ้น”

พอเอ่ยถึงก๊วยซิ่งเท่านั้น น้ำตาของก๊วยโยวก็พลันไหล
พรากลงมาไม่หยุดรากับไข่มุกที่ขาดออกจากสายร่วงตกลงมา

ถึงแม้ว่าเจ้านายของจวนหนึ่งซีโหวจะเป็นกันเอง แต่กฎ
ย่อมเป็นกฎ การที่บ่าวรับใช้มาร้องไห้ให้น้ำตาไหลต่อหน้าเจ้านาย
นั่นถือเป็นเรื่องต้องห้าม นางจึงรีบเช็ดคราบน้ำตาบนใบหน้า
ออก ไชกศีระชะลงพื้น แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบพร่าเล็กน้อย
“ต้องมารบกวนนายท่านถึงให้เป็นห่วงแล้ว ช่วยชีวิตก๊วยซิ่งไว้ได้
แล้วเจ้าคะ แต่...ท่านหมอสวีบอกว่าน้ำทะเลสาบในฤดูเหมันต์
นั้นเย็นยิ่งนัก ขาของก๊วยซิ่งนั้นมีโรคเก่าเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว
เกรงว่าภายหน้าขานี้จะ...”

ก๊วยโยวอดกลั้นไม่ไหวอีกต่อไป จึงร้องไห้สะอื้นออกมา

กุนซื่อถึงจึงเอ่ยปลอบใจ “เรื่องของก๊วยซิ่งนั้น ไร้ช้าจะ
กำชับให้ท่านหมอสวีคอยดูแลให้ดีๆ แล้วกัน”

ก๊วยโยวไชกศีระชะให้กุนซื่อถึงอีกครั้งด้วยความซาบซึ้ง
ตัน-ตันใจ

“แต่ว่าเรื่องนั้นก็ส่วนเรื่องนั้น แม้ว่าเรื่องของก๊วยซิ่งจะ
โชคร้ายมากจริงๆ ก็ตาม” กุนซื่อถึงทำหน้าที่เคร่งเครียดขึ้นมา

“แต่เจ้าจะทิ้งแขกเอาไว้แล้วตนเองก็หนีออกมาไม่ได้...แล้ว
แม่นางหรรณเล่ายามนี้อยู่ที่ใด”

ทั้งร่างของก๊วยโยวค่อยๆ สั่นเทิ้มขึ้นมา “บ่าว บ่าวบังเอิญ
เจอแล้วเหวินตรงทางเดินพอดี จึงให้ลั่วเหวินมานำทางพวก
แม่นางหรรณแทนเจ้าค่ะ ยามนี้ก็น่าจะรออยู่ในเรือนเล็กเจ้าค่ะ”

นายท่านถึงพยักหน้าอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์นัก มองไป
ยังหญิงชีโหว “ท่านโหว ข้าว่า...”

กุนซื่อถึงเป็นดังผู้ที่คอยควบคุมดูแลทุกอย่างในจวน
หญิงชีโหว พวกเรื่องจุกจิกยิบย่อยในวันธรรมดาเช่นนี้เป็นเรื่อง
ที่กุนซื่อถึงดูแลจัดการ หญิงชีโหวรู้ว่ากุนซื่อถึงจะส่ออะไร จึง
พยักหน้าไป “เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เจ้าก็ดูแลแล้วกันว่าจะจัดการเช่น
ไร”

กุนซื่อถึงทำหน้าที่เคร่งเครียดขึ้นมา “นั่นก็อีกเรื่อง ก๊วยโยว
ครั้งนี้จะตัดเงินเดือนของเจ้าหนึ่งเดือน เจ้ามีความเห็นต่าง
หรือไม่”

ก๊วยโยวเตรียมใจตนเองเอาไว้แล้ว กระทั่งอาจต้องถูกลด
ขั้นนางก็คิดเช่นกัน พอได้ยินว่าถูกตัดแค่เงินเดือนก็ดีใจจนพูด

ไม่ออก นางโขกศีรษะลงพื้นติดกันหลายครั้งให้กุนช้อถึง “บ่าว
ขอรับโทษแต่โดยดีเจ้าค่ะ ขอบพระคุณท่านโหว ขอบพระคุณ
นายท่านถึง!”

“เออละ” กุนช้อถึงโบกมือ “ในเมื่อได้เจอกันที่นี่แล้ว
พวกเรา ก็ไปด้วยกันเถิด”

“เจ้าค่ะ” กุ้ยไวยรีบตะเกียกตะกายขึ้นมาจากพื้น แล้ว
เช็ดคราบน้ำตาบนใบหน้า ยืนอยู่ด้านหลังของหญิงโหวกับ
กุนช้อถึงอย่างว่าง่ายตามระเบียบ

เส้นทางอันคดเคี้ยวสวยงามมีความสงบอยู่ทุกหนแห่ง

เพียงแค่เดินไปได้เพียงไม่กี่ก้าว ก็ได้ยินเสียงตะโกน
ตามหลัง “ท่านพ่อขอรับ!”

เสียงนี้แค่ได้ยินก็รู้ได้ว่าเป็นเสียงของชื่อจื่อหน้อยยวี่จิ้น

หญิงโหวหันกลับมา ก็เห็นจิ้นเกอเอ๋อร์ที่มองมายังเขา
แล้ววิ่งมาอย่างรวดเร็วด้วยความดีใจ ด้านหลังเด็กน้อยยังมี
หญิงงามที่แต่งตัวสวยสดงดงามนางหนึ่งเร่งฝีเท้าตามมา
คือสตรีหนึ่งเดียวในเรือนหลังของเขาในตอนนี้อันหม่านนั่นเอง

ในมือของอนุหมาถือผ้าเช็ดหน้าเอาไว้ นางวิ่งตามมาพร้อมทั้งตะโกน “จิ้นเกอเอ๋อร์วิ่งช้าลงหน่อย ท่านโหวรอเจ้าอยู่”

เห็นได้ชัดว่าอวีจิ้นเชื่อฟังหมาโยวหลานยิ่งนัก พอได้ยินเสียงนางก็ลดความเร็วของฝีเท้าลง แล้วมองหนึ่งซีโหวด้วยรอยยิ้มเก๋อกิน เขาก้าวเท้าก้าวใหญ่เข้าไปทางหนึ่งซีโหวอย่างรวดเร็ว แล้วการะอย่างสุภาพถูกต้องตามมาตรฐาน “จิ้นเกอเอ๋อร์การะท่านพ่อ การะท่านอาถึงขอรับ”

กุนซื่อถึงกำมัดข้างหนึ่งใส่ฝ่ามือรับการะ “ซื่อจื่อน้อยเกรงใจไปแล้วขอรับ”

ถึงหนึ่งซีโหวมีรูปโฉมหล่อเหลา ท่วงท่าน่าเกรงขาม แต่ยามที่อยู่ต่อหน้าบุตรชายคนเดียวเช่นจิ้นเกอเอ๋อร์ กลับมีสีหน้ารักใคร่เอ็นดู “เจ้ามาได้อย่างไร”

จิ้นเกอเอ๋อร์ยิ้มแก้มแตก “ได้ยินมาว่าพี่สาวหรรณมาขอรับ หุ่นตุ๊กตาไม้ตัวหนึ่งของข้ามีปัญหาเล็กน้อย จึงอยากให้นางช่วยดูให้ว่ายังใช้การได้อยู่หรือไม่”

เรื่องเล็กน้อยทั่วไปเช่นนี้ หึงซีโหว่ไม่ได้เอามาใส่ใจนัก
จึงพยักหน้า “หากแม่นางหรวนไม่มีฐานะสำคัญอื่นใด เจ้าก็ไป
ถามนางด้วยตนเองได้”

พูดคุยได้ไม่นาน หม่าโยวหลานก็ตามมาทันอย่างรวดเร็ว
นางมองหึงซีโหว่อย่างลำบากใจ ยอบกายทำความเคารพด้วย
กิริยานุ่มนวลอ่อนช้อย แล้วเอ่ยทักทายเสียงหวาน “ท่านโหว่”
มองกุนซื่อถึงแล้วพยักหน้าเป็นการทักทาย

บทที่ 404 ปล่อยมั่งลงมาแล้ว

หญิงชีโหวมองหม่าโยวหลานอย่างเย็นชาทีหนึ่ง

ไม่กี่วันก่อนนางออกนอกกลุ่มนอกทางไปบ้าง หลายวันมานี้ จึงทำตัวว่านอนสอนง่ายเป็นอย่างยิ่ง

ดังนั้นแล้วหญิงชีโหวจึงไม่ได้ทำให้หม่าโยวหลานลำบากใจต่อหน้าคุณซือถั่ง เขาพยักหน้าทีหนึ่ง เป็นการตอบรับหม่าโยวหลาน

หม่าโยวหลานตาเป็นประกายแพรวพราวขึ้นมาทันใด

ไม่เหมือนก่อนที่จะแต่งเข้าจวนโหวที่แต่งกายสุขุมดูเป็นผู้ใหญ่ ตั้งแต่ที่นางแต่งเข้าจวนโหวกลายเป็นอนุของหญิงชีโหว การแต่งกายก็ค่อยๆ งดงามเพริศพริ้งละเอียดลออ

นางก้มหน้าอย่างขวยเขิน จึงเผยให้เห็นต้นคอเรียวยาว เนียนละเอียด

แต่น่าเสียดายที่ทำทางหวานเสน่ห์เสสรังเช่นนี้ประหนึ่ง
ทำให้คนตาบอดดู สายตาของหญิงชีโหว่ไม่ได้หยุดมองร่างกาย
ของนางแต่อย่างใด เขาก้าวเดินไปข้างหน้าแล้ว

กุนซื่อถึงที่ตามอยู่ด้านหลังก็เดินไปพร้อมกัน

ซื่อจื่อหน่ายจินเกอเออร์ที่เดินตามไปได้ไม่กี่ก้าวก็นึกอะไร
ขึ้นได้ เขาหันหน้ากลับมาเห็นว่าหมาโยวหลานตัวแข็งที่ออยู่
ที่เดิม จึงรีบเอ่ย "...ท่าน้ำ พวกเราไปด้วยกันสิครับ"

หมาโยวหลานปกปิดสีหน้าแข็งที่อบนใบหน้า แล้วเอ่ย
ตอบพร้อมรอยยิ้มอันอบอุ่น "ได้"

นางกำลังคิดว่า 'เรื่องสนุก' กำลังจะเกิดขึ้นแล้วสิ จึง
ก้มหน้าลงแล้วแหยะยิ้มขึ้นมาที่มุมปาก น้ำเสียงช่างอบอุ่น
ราวกับสายน้ำที่ไหลผ่านอย่างไรอย่างนั้น "จินเกอเออร์ ท่านโหว
เดินไปได้ไกลแล้ว พวกเรารีบตามไปกันเถอะ"

จินเกอเออร์ชื่นชอบที่หมาโยวหลานพูดจากับเขาอย่าง
อบอุ่นเช่นนี้เป็นที่สุด ช่างคล้ายกับท่านแม่ในความทรงจำอัน
เลือนรางของเขาคือตัวนจากไป ช่างอบอุ่น และรักใคร่เอ็นดู

เขาเดินกลับมาอย่างว่าง่ายและจูงมือหมาโยวหลาน
“ท่านน้ำ พวกเราเร่งฝีเท้ากันหน่อยนะขอรับ พวกท่านพอเดิน
ไปไกลแล้วนะ”

“ได้” หมาโยวหลานตอบอย่างอบอุ่น และจูงมือจิ้งเกอ-
เออร์ไล่ตามหนึ่งซีโหวไป

...

เรือนเล็กที่มีต้นไทรใหญ่ข้างสงบยิ่งนัก

หมาโยวหลานเดินตามหลังหนึ่งซีโหวมา มุมปากของ
นางผุดรอยยิ้มที่ยากจะสังเกตได้ขึ้นมา

กุญแจบนประตูได้ถูกปลดออกเรียบร้อยแล้ว หากมอง
จากด้านนอกก็ไม่ต่างจากปกติเลยแม้แต่หน่อย

หนึ่งซีโหวขมวดคิ้วขึ้น “เหตุใดจึงเงียบถึงเพียงนี้เล่า”

รอยยิ้มที่มุมปากของหมาโยวหลานผุดขึ้นมาอย่างยาก
จะเก็บไว้ได้

เกรงว่าจะทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว อยู่ในช่วงที่ทำเสร็จแล้ว
ย่อมต้องเจ็บเป็นธรรมดา

แม้ว่าหึงซีโหวจะไม่เคยแตะต้องตัวนาง แต่ก่อนที่นาง
จะเข้าจวนมานั้น ท่านแม่ของนางเคยทำงานหนักลำบากมาก่อน
ถึงขั้นใช้เงินก้อนสุดท้ายในบ้านมาเชิญหมั้วหมั้วจากหอฮาโหล
มาฝึกนาง

หมาโยวหลานได้เรียนรู้ไปไม่น้อย จึงรู้ได้โดยปริยายว่า
ระหว่างชายหญิงพอเสร็จกิจแล้ว ส่วนมากจะนอนเจ็บสงบ
เพราะเหนื่อยจนไม่อยากขยับตัว

โดยเฉพาะสองคนนั้นที่โดนยาสูตรลับที่หมั้วหมั้วให้นางมา
...

แค่คิดว่าอีกเดี๋ยวพอพวกเขาเข้าไปก็จะได้เห็นฉาก
อันตระการตา ทั้งร่างของหมาโยวหลานก็สั่นเทิ้มขึ้นมา
อย่างควบคุมไม่ได้

นางตั้งตารอคอยอย่างยิ่ง!

...

กุนซื่อถึงเองก็รู้สึกว่าค่อนข้างเงียบ เขามองซ้ายมองขวา ก็ไม่เห็นสาวใช้ที่คอยรับใช้อยู่เลย

แต่พอนึกถึงนิสัยของหรวนหมิงจื่อแล้ว เหมือนว่านางจะไม่ค่อยชอบให้มีสาวรับใช้มาคอยปรนนิบัติสักเท่าไร เช่นนี้ก็เป็นปกติเช่นกัน

กุนซื่อถึงกระแอมไอทีหนึ่ง แล้วตะโกนเสียงดังเรียก คำหนึ่ง “แม่นางหรวน”

ทว่าหมาโยวหลานกลัวว่าหรวนหมิงจื่อจะเตรียมตัว ทำลายร่องรอยหลักฐาน นางจึงก้าวไปข้างหน้าพร้อมรอยยิ้ม “... จะว่าไปแล้ว ข้าเองก็ไม่เห็นแม่นางหรวนมาหลายวันแล้ว”

นางพูดไปพลางผลักประตูออกอย่างอดใจรอไม่ไหว

หลังจากที่ประตูถูกผลักเปิดออกนั้น มีผลไม้กระจัดกระจายอยู่เต็มพื้นไปหมด รวกับว่าได้ผ่านศึกหนักอย่างดุเดือดมา

หม่าโยวหลานเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผลไม้ที่กระจัดกระจายเรี่ยราดอยู่บนพื้นพวกนั้น ไม่ได้มีสัมผัสที่ถูก ‘สนใจเป็นพิเศษ’ นั้นเลย!

เป็นเพราะมีฉากกั้นห้องทำเป็นที่กั้นเล็ก ๆ จึงเห็นสถานการณ์ภายในห้องไม่ชัดเจนนัก แต่จากมุมด้านหลังฉากกั้นที่เผยออกมานั้นก็มองออกได้ว่ามุ้งครอบเตียงนั้นได้ปล่อยลงมาแล้ว!

หม่าโยวหลานแสดงอาการยินดีออกมาทางสีหน้า ควบคุมหัวใจที่เต้นอย่างบ้าคลั่งด้วยความดีใจไม่ได้!

สำเร็จแล้ว!

ทว่าหนึ่งซีโหว่กับกุนซื่อถึงกลับขมวดคิ้วแน่น พวกเขาไม่ได้เดินเข้าไปดูภายในห้อง ทำเพียงแค่มองผลไม้ที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้น แล้วเผยสีหน้าสงสัยออกมา

“แม่นางหรวนเล่าอยู่ที่ใด” กุนซื่อถึงรู้สึกไม่สบายใจอย่างยิ่งवाद

นิสัยเช่นหรวนหมิงจื่อนั้น เขาดูออกว่านางเป็นคนที่มีมารยาทและได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดี

แม้ว่านางจะมีจะต้องออกไปข้างนอก ก็ไม่น่าจะปล่อยผลไม้ให้กระจัดกระจายเต็มพื้น นี่มิใช่นิสัยของนาง

กุนซื่อถึงขมวดคิ้วขึ้นมาแล้วมองไปยังก๊วยโยว “แม่นางหรวนมาแล้วจริงรี”

ก๊วยโยวหน้าขาวซีดขึ้นมาแล้วคุกเข่าลงพื้น “จริงแท้แน่นอนเจ้าคะ เมื่อครู่ตอนที่บ่าวมายังได้เจอกับลั้วเหวินอยู่เลย เจ้าคะ นางบอกว่าได้พาแม่นางหรวนมายังที่นี่แล้ว และเพราะแม่นางหรวนไม่ชอบให้ผู้อื่นมาคอยปรนนิบัติอยู่ข้างๆ ทั้งยังใส่ใจนางว่ามีธุระงานอื่นที่ต้องทำอีก จึงให้นางกลับไปเจ้าคะ”

คิ้วของกุนซื่อถึงเลิกขึ้นสูงกว่าเดิม

แม้แต่หญิงชีโหวเองก็เช่นกัน ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ

เมื่อครู่ที่จัดการงานราชการอยู่ที่ห้องหนังสือ เหมือนว่าจะใช้เวลาไปเพียงไม่เท่าไรแล้วก็มาที่นี่เลย

แม้ว่าหรวนหมิงจื่อจะเป็นแม่นางน้อยคนหนึ่ง แต่ในสายตาของเขาแล้วนางก็ไม่ได้โตกว่าจิ้นเกอเอ๋อร์เท่าใดนัก จะไม่มีความอดทนขนาดนั้นเชียวนะ

ไม่ใช่สิ หรวนหมิงจื่อเป็นแม่นางน้อยที่ใจเย็นมากๆ ใจเย็นจนกระทั่งที่สามารถทำให้คนมักจะประมาทได้ เป็นความจริงที่ปีนี้นางก็เป็นแม่นางน้อยที่เพิ่งจะอายุแค่สิบกว่าปีเท่านั้น

ทว่าทันใดนั้นหมาโยวหลานก็ร้อง “อ๊ะ” ออกมาคำหนึ่ง นางชี้ไปยังมุ้งที่หลุดออกมาให้เห็นเล็กน้อยที่อยู่หลังจากกัน “เหตุใดจึงปล่อยมุ้งลงมาแล้วเล่า”

คนภายในห้องอดไม่ได้ที่จะมองไปทางที่หมาโยวหลานชี้ แต่เป็นเพราะตำแหน่งที่ยืนนั้นไม่เหมือนกัน คนอื่นจึงมองไม่เห็นอะไร

หมาโยวหลานเห็นว่าผู้คนยังพากันงงอยู่ที่เดิมไม่ได้เดินเข้าไปข้างหน้า นางจึงพูดคนเดียวอย่างอดกลั้นไม่ไหว “หรือว่าแม่นางหรวนจะเหนื่อยเกินไปจึงไปพักผ่อนบนเตียง ข้าจะไปดูสักหน่อย...”

นางพูดพร้อมกับเดินผ่านเข้าไปยังด้านหลังจากกัน

ด้วยสัญชาตญาณกูนซื่อถึงรับรู้ได้ว่าสถานการณ์ผิดปกติ
ไป

นิสัยของหรวนหมิงจื่อ ยามไปเป็นแขกบ้านผู้อื่นและ
ต้องรอ นางไม่มีทางที่จะไปนอนอยู่บนเตียงบ้านผู้อื่นแน่นอน

จะว่าไปแล้ว ด้านหน้าในห้องนี้ก็มีเบาะนั่ง หากหรวน-
หมิงจื่อไม่สบายตัว ก็คงจะแค่นี้พักสักครู่บนเบาะรองนั่ง

ยิ่งไปกว่านั้น...ยังมีอีกจุดที่ไม่สอดคล้องกันเป็นอย่าง
มาก

หากหรวนหมิงจื่อพักอยู่บนเตียงแล้ว องค์กรฯที่ไม่ห่าง
จากนางแม่เพียงนิ้วเดียวคนนั้นเล่า ไปที่ใดแล้ว

คิ้วของกูนซื่อถึงขมวดผูกเข้าหากันแน่น

ไม่ปกติ คิดเช่นไรก็ไม่ปกติ

แต่ทว่าตอนนี้ หม่าโยวหลานจวนใกล้จะถึงหน้าเตียงแล้ว

กูนซื่อถึงไม่ขยับเขยื้อนแต่อย่างใด ถึงอย่างไรชายหญิงก็
ต้องมีระยะห่างกัน หากหรวนหมิงจื่อพักนอนอยู่บนเตียงจริง ๆ

ก็ไม่ได้มีอะไร แต่หากเขาเข้าไปจะไม่ดีต่อชื่อเสียงอันดีงามของหญิงสาว

คุณซื้อถังกับหนังสือโหวจึงยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับเขยื้อน

แม้ว่าจินเกอเออร์จะทำสีหน้าประหลาดใจ แต่เขาก็ตกใจจำคำสั่งสอนได้ว่าชายหญิงเมื่อมีอายุเจ็ดปีแล้วไม่ควรใกล้ชิดกันเกินไป หากพี่สาวหรือนักกำลังพักผ่อนอยู่ แล้วเขาเข้าไปตอนนี้ก็ย่อมไม่เหมาะสมเช่นกัน

ทุกคนต่างพากันรอม่าโยวหลาน

หม่าโยวหลานยืนอยู่ด้านหน้ามุ้งที่ปล่อยตกลงมา แต่ไม่รู้สาเหตุใดนางจึงมักรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติไป

ถึงอย่างไรตอนนี้ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว จะไม่ปกติอย่างไรนางก็ไม่สนแล้ว

นางคิดไว้เรียบร้อยแล้วอีกสักครู่หลังจากที่เปิดมุ้งนางจะส่งเสียงกรีดร้องออกมาดึงดูดความสนใจให้ทุกคนพากันเข้ามาดูภาพความอุบาทว์ของหร่วนหมิงจือกับชายชู้ หากเป็น

เช่นนั้น นางไม่เชื่อหรือกว่าท่านโหวจะยังสุขขอสตรีตกอับ
ศีลธรรมต่ำต้อยเช่นนี้เข้าจวน!

หม่าโหวหลานเล็กมั่งขึ้นอย่างรวดเร็วในรวดเร็ว

แล้วก็ถึงช่วงเวลาที่นางรอกอย นางกรีดร้องเสียงดัง
ออกมาอย่างตกใจ

“กรีด...”

พอได้ยินเสียงกรีดร้องนี้แล้ว สีหน้าของหญิงชีโหวกับ
ขุนซือถังกั้แปรเปลี่ยนไป ไม่สนใจสิ่งใดอีก พวกเขาวิ่งพรวด
เข้าไปหลังฉากกันอย่างรวดเร็ว

บทที่ 405 จะพูดตามตรงแล้ว

ทุกคนตะลึงงันพบว่า มีมือทั้งสองข้างยื่นจากด้านในมุ้งออกมา จับมือของหมาโยวหลานเอาไว้แน่น

คือหรวนหมิงจือนั่นเอง

เสื้อผ้าของนางยังเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ครบถ้วน ทว่าบนใบหน้ากลับแดงระเรื่อเล็กน้อย ทั้งร่างปล่อยเส่นหื้ออันน่าดึงดูดที่คลุมเครือ สายตาอันเฉียบคมของนางเหมือนมีผ้าแพรโปร่งบางคลุมไว้ชั้นหนึ่ง ทำให้แววตาพร่ามัวหวานหยาดเยิ้ม

แต่เรื่องนี้ไม่ได้มีผลต่อมือของนางที่จับหมาโยวหลานเอาไว้แน่น

ร่างกายของหรวนหมิงจือคือองค์รักษ์ที่หมาโยวหลานคิดเอาเองว่ายามนี้กำลังคิดไม่ซื่อกับหรวนหมิงจือ

ยามนี้เสื้อผ้าบนกายขององค์รักษ์ผู้นั้นก็เป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่ครบถ้วนเช่นเดียวกัน ไม่มีท่าทีว่าเสื้อผ้าจะไม่เรียบร้อยแม้แต่น้อย

ที่หมาโยวหลานกรี๊ดร้องออกมาก็เพราะเหตุนี้

ในที่สุดนางก็เข้าใจแล้วว่าที่เจียบผิดปกติก่อนหน้านี้เป็นมาอย่างไร...บนพื้นไม่มีเสื้อผ้าที่ถอดออกแม้แต่ชิ้นเดียว!

หากคิดไม่ซื่อก็ไม่น่าจะใส่เสื้อผ้าเช่นนี้!

แต่ยามนี้เข้าไปเสียแล้ว

มือเล็กๆ ของหรวนหมิงจื่อนั้น เป็นเพราะก่อนหน้านี้นางคุ้นเคยกับการทำงานด้วยตนเอง แม้ว่ามือคู่นี้จะเรียวงามนวลผ่อง แต่ไม่ได้เป็นพวกไร้เรียวแรงประหนึ่งไม่มีกระดูก กลับเป็นมือคู่ที่มีพลังกำลังมาก

มือคู่นี้จับแขนหมาโยวหลานแน่น ไม่ว่าหมาโยวหลานจะขัดขืนอย่างไร หรวนหมิงจื่อก็ไม่คลายแรงลงแม้แต่หน่อย

หนึ่งซีโหว่กับกุนซื่อถึงเคยเจอผู้คนมากมาย ทว่ายามนี้กลับตกใจจนพูดอะไรไม่ออก ไม่รู้ว่าสถานการณ์นี้เป็นมาอย่างไรกันแน่

จิ่นเกอเอ๋อร์ชะงักงัน ทันทีที่ได้สติกลับมา เห็นว่าสีหน้าของหมาโยวหลานซีดเผือด หน้าผากผุดเหงื่อเย็นเม็ดเล็กๆ

เขาก็รีบเดินเข้าไป “พี่สาวหรวน ท่านรีบปล่อยท่านน้ำ
เร็วเข้า ท่านน้ำเจ็บนะ”

หรวนหมิงจื้อมองจิ้นเกอเอ๋อร์ครู่หนึ่ง

เด็กน้อยยังเด็กอยู่ ไม่ดีหากจะ让她มีเรื่องดำมืดฝังใจ

หรวนหมิงจื้อมองหน้าของหม่าโยวหลานออก

ใบหน้าหม่าโยวหลานซีดเผือด นางเสียหลักจนเซถอย
หลังไปสองก้าว หากไม่ใช่จิ้นเกอเอ๋อร์พยุงไว้ เกรงว่าคงจะมือ
ไม้แขนขาอ่อนยวบลงไปกองกับพื้นแล้ว

นางถือโอกาสกอดจิ้นเกอเอ๋อร์ ข่มกิริยาเสียอาการของ
ตน แต่ทั้งร่างกลับสะกटक้นอาการสั่นน้อยๆ นั้นไม่อยู่

หรวนหมิงจื้อมองหม่าโยวหลานอย่างเย็นชาที่หนึ่ง ไม่ได้
เอ่ยสิ่งใดแล้วลงจากเตียง

เนื่องจากต้องปกปิดร่องรอยหลักฐาน นางกับอาเจียวจึง
ไม่แม้แต่จะถอดรองเท้า

หรวนหมิงจื่อพยายามอดทนต่อความรู้สึกที่ร่างกายไร้
เรี่ยวแรง นางมองไปยังหนังสือโหวกับกุนชื้อถึงแล้วทำท่าคารวะ
“เนื่องด้วยสถานการณ์คับขัน ต้องขอภัยด้วยจริงๆ เจ้าคะ ที่
เหยียบเตียงและผ้าปูเตียง...”

“ไม่เป็นไร ตอนนี้อย่าใช้เวลาที่จะมาพูดเรื่องนี้” หนังสือโหว
ค่อยๆ เลิกคิ้วขึ้น “นี่เจ้า...”

เขาสังเกตเห็นได้อย่างรวดเร็วว่าหรวนหมิงจื่อไม่ค่อย
ปกตินัก

หรวนหมิงจื่อจับแขนของอาเจียวที่พญางนางแล้วผินยืน
แย้มรอยยิ้ม “ขออนุญาตให้ข้าได้ค่อยๆ เล่าให้ท่านโหวกับกุนชื้อ
ถึงฟังด้วยเถิดเจ้าคะ”

กุนชื้อถึงขมวดคิ้ว มองหรวนหมิงจื่อที่มีองครักษ์ข้างกาย
พญางไปตรงเปาะนึ่ง จากนั้นก็รินชาให้นางถ้วยหนึ่ง

น้ำชาเย็นนัก แต่หรวนหมิงจื่อกลับดื่มรวดเดียวราวกับ
ดื่มน้ำค้ำหวาน แย้มรอยยิ้มปลุกใจตนให้ฮึกเหิมเล็กน้อย

แต่ยังไม่ทันให้หรวนหมิงจื่อเอ๋ยปาก หม่าโยวหลานกลับ
แย่งเอ๋ยปากอย่างสะอึกสะอื้นขึ้นมาก่อน “...นี่แม่นางหรวน
ทำอะไรหรือ บีบข้าจนเจ็บไปหมด! แม้ว่าเมื่อก่อนข้ากับแม่นาง
หรวนจะเคยมีเรื่องขัดแย้งกันเล็กๆ น้อยๆ แต่ข้าก็ออกเรือนแล้ว
เหตุใดแม่นางหรวนจึงยังไม่ปล่อยวางอีก! หรือว่าเจ้าโทษที่ข้า
เข้ามาทำลายการลักลอบพบกันบนเตียงของแม่นางกับองค์รักษ์
กัน!”

หรวนหมิงจื่อยิ้มเย้ยหยันให้กับการก่อกวนอย่างไร
เหตุผลของหม่าโยวหลาน

คนทำผิดมักจะร้อนตัวลงมือก่อน

ทว่าหนึ่งซีโหว่กับกุนซื่อถึงต่างก็ไม่ได้สนใจหม่าโยว
หลานเลยสักคน

ท่าทางบนเตียงเมื่อครู่นี้พวกเขาก็เห็นและแยกแยะได้
อย่างชัดเจน เหมือนลักลอบนัดกันที่ใด

แต่สถานการณ์นี้ค่อนข้างแปลกจริงๆ อย่างไรก็ตามพวกเขาก็
อยากฟังว่าหรวนหมิงจื่อจะพูดเช่นไร

หรวนหมิงจื่อไม่ได้สนใจหมาโยวหลาน นางจ้องหมาโยวหลานที่กำลังกอดจินเกอเออร์ไว้แน่น แล้วกระแอมปรับเสียง “เรื่องที่จะพูดต่อจากนี้ อาจไม่เหมาะที่จะให้เด็กฟังนัก ท่านโหวให้จินเกอเออร์ออกไปก่อนจะได้หรือไม่เจ้าคะ”

ในเมื่อหรวนหมิงจื่อคิดเผื่อจินเกอเออร์ หิงซีโหวเองก็ยอมไม่ขัดต่อความหวังดีนั้น

เขาพยักหน้าแล้วทำท่าทางให้ผู้ติดตามที่อยู่ข้างกายพาจินเกอเออร์ออกไป

แต่มีหรือที่หมาโยวหลานจะยอมปล่อยจินเกอเออร์ที่เปรียบเสมือนฟางเส้นสุดท้ายในการช่วยชีวิตตนไป นางจึงมองไปยังจินเกอเออร์ครู่หนึ่งด้วยสีหน้าหวาดกลัว

จินเกอเออร์ปวดใจยิ่งนัก แต่ก็ไม่อยากขัดคำสั่งของบิดา จึงทำเพียงเอ่ยอย่างล่งเลว่า “ท่านพ่อ ข้าเห็นว่าสีหน้าของท่านน่าไม่สู้ดีนัก เกรงว่าจะไม่สบายตรงที่ใดหรือไม่ มิเช่นนั้นข้าพาท่านนำไปห้องข้างๆ แล้วให้ท่านหมอสวี่มาตรวจดูสักหน่อย หากท่านพ่อมีเรื่องอะไรก็ให้คนไปเรียกท่านน้ามาก็ได้ขอรับ”

เป็นเพียงเด็กน้อยแต่กลับคิดได้รอบคอบเหมาะสม
คำนึงถึงตั้งแต่หมาโยวหลานจนกระทั่งถึงหึงซีโหว

หึงซีโหวมองจินเกอเอ๋อร์อย่างภาคภูมิใจทีหนึ่ง ครั้น
กำลังจะกล่าวบางอย่าง แต่หรวนหมิงจื่อกลับเอ่ยขึ้นมาอย่าง
อบอุ่นและจริงจัง “ชื่อจื่อหน้อย อนุหม่ายังมีธุระต่ออีก เกรงว่านาง
คงต้องอยู่ต่อ”

หึงซีโหวชะงักไป มองหมาโยวหลานอย่างเคร่งขรึม
ครู่หนึ่ง

ดูท่าละครตลกขบขันในคราวนี้จะเกี่ยวข้องกับหมาโยว-
หลาน

ใบหน้าที่แม้จะไม่โกรธแต่น้ำเกรงขามของหึงซีโหวบั้ง
ตឹងขึ้นมา เขาพูดกับจินเกอเอ๋อร์อย่างเคร่งขรึมจริงจัง “...เจ้า
กลับไปก่อน น้ำหม่าของเจ้ายังมีธุระต่อ”

จินเกอเอ๋อร์ลั้งเล แม้ริมฝีปาก แต่สุดท้ายก็ตอบ “ขอรับ”
คำหนึ่ง

เขาเอ่ยปลอบใจหมาโยวหลานที่ใบหน้าซีดเผือดด้วยเสียงอันแผ่วเบา “ท่านน่าจะไม่ต้องกลัวนะขอรับ พี่สาวหร่วนไม่เหมือนคนไม่มีเหตุผล พวกท่านมีเรื่องเข้าใจผิดอะไรกัน เปิดใจคุยกันก็ดีขึ้นแล้วขอรับ”

แต่ยามนี้หมาโยวหลานจะกล้าเอ่ยวาจาเสียที่ใดกัน ปัญหาที่คือนี่ไม่ใช่เรื่องเข้าใจผิดแต่อย่างใด...

ทว่านางไม่กล้าแม้แต่จะแสดงพิรุณออกมา ไม่กล้ากล่าวสิ่งใดด้วยซ้ำ ทำเพียงมองจินเกอเอ๋อด้วยสีหน้าหวาดกลัว

จินเกอเอ๋อตอบแทนหมาโยวหลานอย่างใส่ใจเบาๆ เขาครุ่นคิดแล้วเอ่ยคลายความกังวลให้นางรู้สึกสบายใจ “น่าจะไม่ต้องกลัวไปขอรับ ข้าจะรออยู่ห้องข้างๆ นี้ หากมีเรื่องอะไรท่านให้คนไปเรียกข้าก็ได้ขอรับ”

หนึ่งซีโหล่มองหมาโยวหลานด้วยท่าทางเคร่งขรึม ในแววตาเผยความหงุดหงิดรำคาญใจออกมาไม่น้อย

เช่นนี้แล้วหมาโยวหลานจะกล้าเอ่ยสิ่งอื่นได้อีกหรือ นางทำได้เพียงพยักหน้าน้ำตาคลอ มือที่จับแขนของจินเกอเอ๋อแน่นก็คลายออกอย่างจำใจ

ซื้อจ๊อน้อยเดินออกไปพร้อมกับผู้ติดตาม พอหรวน-
หมิงจื่อเห็นว่าบานประตูนั้นปิดลงแล้ว จึงกระแอมไอบีบเสียง
พูดอย่างตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม “ข้าโดนวางยาปลุกกำหนด
เจ้าค่ะ”

หนึ่งซีโหว่กับกุนซื่อถึงถูกหรวนหมิงจื่อ ‘พูดอย่าง
ตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม’ ทำให้ตกใจจนพูดไม่ออก

แต่พอหลังจากผ่านความตกใจไปแล้ว ก็ปะติดปะต่อ
หลายสิ่งหลายอย่างเชื่อมโยงกันเป็นเรื่องราว เหมือนสามารถ
อธิบายทุกอย่างได้กระจ่างแล้ว

ไม่น่าแปลกใจที่หรวนหมิงจื่อจะให้จินเกอเอ๋อร์ออกไป
ก่อน

ยามนี้หนึ่งซีโหว่กับกุนซื่อถึงยังพูดไม่ออกเข้าไปใหญ่
ทำเพียงมองไปยังหรวนหมิงจื่อ แล้วรอให้นางพูดต่อ

พวกเขายังมีข้อสงสัยอีกมากมาย

ดูท่าแล้วยามนี้คงมีเพียงหรวนหมิงจื่อที่จะสามารถคลาย
ความสับสนงงงวยของพวกเขาได้

ยังดีที่แต่ไรมาหรวนหมิงจื่อชอบพูดตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม ไม่เคยเล่นปริศนาคำทายต่อความยาวสาวความยืดกับผู้อื่น สิ่งใดที่พูดได้ก็พูด แทบจะตอบทุกข้อสงสัยในคำถาม เป็นคนใจกว้างและใส่ใจให้ความสำคัญกับผู้อื่นคนหนึ่ง

“ขอภัยที่เสียมารยาทเจ้าคะ” หรวนหมิงจื่อจัดแจงทำนั้งศอกยันลงบนโต๊ะเล็ก มือกำศีรษะที่ค่อนข้างอ่อนแรง

อาเจียวหยิบน้ำชาที่เย็นแล้วเทลงบนผ้าเช็ดหน้าด้วยสีหน้าท่าทางไร้อารมณ์ จากนั้นยื่นผ้าเช็ดหน้าให้นาง

หรวนหมิงจื่อหยิบผ้าเช็ดหน้ามาทาบวางไว้บนศีรษะโดยใช้ความเย็นนี้ประคองสติเอาไว้ เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ข้าเองก็จะไม่พูดอ้อมค้อมกับท่านโหวและกุนซื่อถึงแล้วเช่นกัน จะพูดตามตรงแล้ว”

ขายออนไลน์หยุดเขียนการค้า 10

农门小王妃

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农门小王妃》Vol.10

Author: 西兰花花 Xi Lan Hua Hua

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司)

& Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

西兰花花

ขายออนไลน์หยุดเขียนการค้า 10 / 西兰花花 Xi Lan Hua Hua.: เขียน; ไม่กวนอิม: แปล จาก
农门小王妃.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) 490 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไม่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6963-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศรี บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ ณัฐวิภา ทังนากุล

พิสูจน์อักษร จันทรีจิรา จันทร์รัตนกุล

ราคา 179 บาท